BESTIE V UNIFORMĚ

LUKÁŠ KŘIŠŤAN

CPRESS

Bestie v uniformě

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.cpress.cz
www.albatrosmedia.cz

Lukáš Křišťan

Bestie v uniformě – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2024

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

Bestie v uniformě

Detektivní novela

Lukáš Křišťan

CPRESS

© Lukáš Křišťan, 2024
Illustrations © Filip Minařík, 2024

ISBN tištěné verze 978-80-264-5117-4
ISBN e-knihy 978-80-264-5038-2 (1. zveřejnění, 2024) (epub)
ISBN e-knihy 978-80-264-5039-9 (1. zveřejnění, 2024) (mobi)
ISBN e-knihy 978-80-264-5121-1 (1. zveřejnění, 2024) (ePDF)

Inspirováno skutečným případem.

„Průměrnost je nesmrtelná, podlost věčná.“
Seneca

Děkuji rodičům, rodině, blízkým přátelům, láskám,
Nellynce a všem, co ve mě vždy věřili a podporovali mě
ve všem, co jsem dosud dělal.

Věnuji tuto knihu nejen jim, ale také Mariánským Lázním
a rodnému západočeskému kraji.

I.

DOYSCHERHOF

I. 1.

(V Rockendorfu dne 13. dubna 1926)

Výslech **Wilibalda Weidla**

Věk: **15 let**

Vyznání: **římskokatolické**

Rodinný stav: **svobodný**

Zaměstnání: **pastevec**

Místo pobytu: **v Schönwirtu č. 13**

„Do velikonočních svátků letošního roku 1926 tomu bylo přesně jedenáct neděl, co jsem pracoval coby pasák na statku Doyscherhof. Tento statek patřil rodině Döllnerových.

V noci z 9. na 10. dubna 1926 jsem se probudil, poněvadž jsem zaslechl nějaké kroky na schodech. Na půdě jsou dvě komory. V jedné spím já a v té druhé jsou almary plné různého oblečení. Neznámý vešel do té druhé a bylo slyšet, jak tam něco hledá. Myslel jsem si, že to byl někdo z rodiny Döllnerových. Občas se to tak stávalo. Nevěnoval jsem tedy tomu velkou pozornost a opět jsem usnul.

Za nějakou chvíli mě probudil křik. Nejprve jsem si myslel, že se mi to zdálo. Jenže křik se opakoval. Zjistil jsem, že zezdola křičí Kašpar Döllner. Je to syn statkáře Rudolfa Döllnera, kterému je asi kolem jedenácti.

‚Willy, vstávej! Stalo se něco strašného. Rodičům je špatně!‘

Ihned jsem se oblékl a seběhl dolů do kuchyně, která je hned naproti schodům na půdu. Všude byla tma. Nahmatal jsem na kamnech sirky a rozsvítil petrolejovou lampu stojící na jídelním stole. První, co jsem uviděl, bylo otevřené okno do kuchyně, stejně jako dveře vedoucí do ložnice. Vzal jsem petrolejku a vstoupil do ložnice. To, co jsem tam spatřil, mnou hluboce otřáslo. Nemohl jsem hrůzou popadnout dech. Na podlaze, na postelích i na zdech byly velké krvavé louže a stříkance…

Víte, v ložnici spala celá rodina Döllnerových včetně služky. Byly zde tři postele. Jedna velká, manželská, kde spávali – statkář Rudolf Döllner, jeho žena Žofie, syn Kašpar a dcery Marie a Anna. Syn Isidor spával na druhé jednolůžkové posteli. Třetí syn, Josífek, a služka Anna Hofmannová spali na té poslední posteli…

Kašpar seděl na posteli rodičů a bylo vidět, že je celý vystrašený. Skoro všichni krváceli z ran na hlavách. Kašpar ne. Jeho rodiče občas začali naříkat. Přistoupil jsem k Rudolfu Döllnerovi a zeptal jsem se ho, zdali mám doběhnout pro jeho otce Hanse, který bydlí v nedaleké vsi Rockendorf. On však vůbec nereagoval. Kdo však zareagoval, byl Kašpar. Tak jsem ho poslechl a okamžitě vyběhl ven…

Byla mrazivá tmavá noc a navíc i trochu sněžilo. Z té hrůzy, co jsem viděl, jsem byl tak mimo, že jsem v polích zabloudil. Já si totiž zapomněl vzít petrolejku. Co dělat? Vrátit se na statek pro petrolejku, nebo zkusit najít cestu do vsi? Rozhodl jsem se, že se vrátím zpátky na statek. Upřímně řečeno, moc se mi do toho nechtělo, ale co zbývalo. Šlo o minuty. Statek bylo mnohem lehčí najít než vesnici, protože světlo vycházelo z okna ložnice. Já totiž tu lampu, předtím, než jsem vyběhl, postavil na malý stolek se zrcadlem…

Zaklepal jsem na okno ložnice, a když se Kašpar Döllner ozval, tak jsem vešel opět do kuchyně. Na lavici jsem vzal náhradní lucernu,

kterou jsem rozžehl a svítil si jí cestou ke starému Döllnerovi. Co čert nechtěl, lucerna mi zhasla. Sirky jsem s sebou neměl. Naštěstí jsem v té chvíli zahlédl obrysy prvních domků obce Rockendorf… Ne, vůbec netuším, jak dlouho mi to mohlo trvat…

Dům, kde bydlí starý pán, tedy Hans Döllner, jsem našel rychle. Vběhl jsem dovnitř a rychle ho vzbudil. On se pak se mnou vrátil zpět na statek. Vyzval mě, abych zatím počkal v kuchyni. On mezitím v pokoji se snažil ošetřovat raněné pomocí studených obkladů…

Když na statek dorazili i další lidé, tak jsem šel nakrmit dobytek. To už svítalo. Kdo ty lidi přivolal? Tak to netuším. Poslední, co jsem viděl, než jsem šel krmit, tak to, jak starý pán ještě s někým pokládal malou Annu v kuchyni na stůl. Myslím, že už asi byla mrtvá. Měla celou hlavu od krve…

Na statku jsem se staral o dobytek ještě asi čtrnáct dní po té strašné události. Moji rodiče mě pak odtamtud vzali a nyní sloužím na statku u pana Treixlera v Haselbachu u Falknova.“

Předložené důkazy a různé další věci:

a) **Sekyra a kladivo**: „Neznám a nepoznávám.“
b) **Nebozez a dláto**: „Neznám a nepoznávám.“
c) **Marcipánový jezdec**: „Toho jsem viděl po činu ležet na stole v pokoji. Byl nakousnutý stejně jako teď, když mi ho znovu ukazujete.“

Přeživší chlapci hledají pomoc.

I. 2.

(V Rockendorfu dne 13. dubna 1926)

Výslech **Hanse Döllnera**

Věk: **76 let**

Vyznání: **římskokatolické**

Rodinný stav: **vdovec**

Zaměstnání: **majitel hospodářství**

Místo pobytu: **Rockendorf**

„Jsem otcem zavražděného Rudolfa Döllnera, který měl hospodářství na samotě zvané Doyscherhof ve výměře dvaadvacet hektarů s třinácti kusy dobytka.

V noci na 10. dubna asi kolem půl čtvrté ráno mě probudil plačící Wilibald Weidl. Pracuje u mého syna Rudolfa jako pasáček. Řekl, že se na statku stalo hrozné neštěstí a všichni jsou zranění, neboť krvácejí z hlav…

Můj zeť Hans Tyrn, bydlící se mnou, začal hned alarmovat lidi ve vesnici. Já jsem se odebral do domu, kde bydlí… bydlel můj syn Rudolf. Jeho statek je od mého obydlí vzdálen asi šest až sedm minut chůze…

Když jsem dorazil na samotu Doyscherhof, tak jsem zjistil, že jsou otevřená malá dvířka ve vratech vedoucí do dvora. To nebývalo zvykem, že by je na noc můj syn nechával otevřená. Myslím si, že tudy vyběhl William a v tom rozrušení je nezavřel.

Proběhl jsem dvorem a vstoupil do předsíně, kde jsem uviděl velký nepořádek. Všude po zemi se válela cikorka, cukr, sádlo a povidla…

Vstoupil jsem do kuchyně, kde čekal můj vnuk Kašpar. Byl jen v košili a v podvlíkačkách. Třásl se zimou a plakal. Okno v kuchyni bylo otevřené. Věci, které původně stály na parapetu, byly poházeny venku.

Byla zde sice tma, ale já i pasáček William jsme měli lucerny.

Z kuchyně jsem vešel do potemnělé ložnice. Svítil jsem si lucernou. Velký nepořádek byl i tady. Ze psacího stolu byly všechny zásuvky vytažené. Věci rozházené. Z almary bylo vyházeno prádlo…

Uviděl jsem nějaké obrysy postav. Posvítil jsem blíž a pak jsem spatřil tu hrůzu… Strašné neštěstí! Ještě teď je mi z toho zle… Nemohl jsem se ani udržet na nohou. Ihned jsem začal hledat vodu a nějaké prádlo. Když jsem zaslechl, že moje snacha Žofie Döllnerová ještě dýchá, obvázal jsem jí hlavu. Pak jsem šel k dětem. Přitom mi pomáhal jeden soused. Vnučku Annu jsme zvedli z postele. Viděli jsme, že byla již po smrti. Položili jsme ji v kuchyni na stůl…

Mezitím byla již kuchyň plná lidu. Na stropě už svítila lampa. Kdo ji rozsvítil, tak to nevím.

Pak jsem se vrátil zpátky do světnice ošetřovat zbytek rodiny. Mému synu Rudolfovi jsem oplachoval studenou vodou obličej.

Nato jsem šel pomoct vnukovi Josefu Döllnerovi. Stále ještě naříkal a já jsem mu dal studený obklad na hlavu. Odběhl jsem pro slamník. Na něj jsem pak Josífka položil…

Chci též dodat, co jsem při ošetřování zjistil… Vnoučata Anna a Isidor byli mrtví. Služka Anna Hofmannová byla též po smrti. Můj syn Rudolf Döllner se svou ženou, mou snachou Žofií, a vnukem Josífkem naštěstí žili, ale byli těžce raněni. A zbylá dvě vnoučata, Kašpar a Marie, tak ti byli jako zázrakem úplně nedotčeni…

Někdy ráno, už si nevzpomínám v kolik hodin, dorazil s četníky a vyšetřovací soudní komisí také místní doktor. Sanitní vůz přijel až kolem třetí hodiny odpoledne. Rudolf naposledy vydechl, ještě než ho do něj naložili… Žofii a Josífka odvezli do nemocnice v Chebu…

Dům má ještě půdu. Já jsem tam ale nešel, poněvadž jsem měl dole s poraněnými dost co dělat.

Kašpar byl z toho pořád celý rozčílený a třásl se na celém těle. Teď bydlí se mnou v Doyscherhofu, kam jsem se musel přestěhovat kvůli hospodářství. O malou Marii se stará sestra mé nebohé snachy. Ty obě se mnou též bydlí na statku.

Vnoučata zůstanou se mnou. Jsou na mě odkázaná a já se o ně postarám. To přísahám, jako že je Bůh Všemohoucí nade mnou.

Kašpar je hodné a dobré dítě, které se dosti dobře učí a rychle vše chápe a rozumí…

Můj nebohý syn Rudolf byl znám jako velice dobrý a hodný člověk, který až příliš dobře zacházel se svými čeledíny. Často jsem mu vytýkal, že strpí lidem pohodlí a nepořádek. Nikdy nebyl přísný. Ba právě naopak. Kolikrát jsem byl svědkem, jak přál čeledínům v každém ohledu dost a dost.

Co se týká mé snachy Žofie, tak ta k čeledi byla také velmi dobrosrdečná. Chovala se k ní vždycky velmi dobře, což je vidno z toho, že služka Hofmannová u nich sloužila celých patnáct let.

Jestli mohu uvést ještě něco? Ano. Dětské boty, které se ztratily, tak ty byly úplně nové a měly cenu 45 Kč… Boty mého syna Rudolfa stály 100 Kč.

Boty služky Hofmannové byly také zachovalé a měly cenu 120 Kč.

Zelený klobouk, jenž též schází, měl cenu asi 60 Kč, ježto byl skorem nový a úplně zachovalý.

Co si pamatuji? Pouze to, že boty a klobouk si koupili na Vánoce 1925…“

Předložené důkazy a různé další věci:

a) **Sekyra a kladivo**: „To rozhodně nepatřilo Rudolfovi.“
b) **Nebozez a dláto**: „Kašpar říká, že toto nářadí bylo jejich.“
c) **Lucerna**: „Tu si nepamatuji a neznám ji.“

I. 3.

(V Rockendorfu dne 13. dubna 1926)

Výslech **Hanse Tyrna**

Věk: **28 let**

Vyznání: **římskokatolické**

Rodinný stav: **ženatý**

Zaměstnání: **rolník**

Místo pobytu: **Rockendorf**

„Bydlím se svou ženou u tchána Hanse Döllnera v obci Rockendorf. Můj nebohý švagr Rudolf Döllner žil a hospodařil na statku Doyscherhof. V noci z 9. na 10. dubna letošního roku asi kolem půl čtvrté ráno jsem byl probuzen tchánem, že je u nás celý uplakaný pasák Weidl s tím, že u Döllnerů se stalo neštěstí…

Na nic jsem nečekal, rychle se oblékl a vyrazil do vsi alarmovat lidi. Posléze jsme všichni vyrazili na Doyscherhof. Když jsem vstoupil do stavení, uviděl jsem tchána, jak zrovna ošetřuje studeným obkladem raněné…

Cože? Jestli se náčrtek od četníků shoduje s místem činu? Ano. Úplně přesně se shoduje s polohou zraněných a mrtvých.

Kuchyňské okno bylo dokořán a věci, které stávaly na parapetu, ležely venku na zahradě. V ložnici na stěnách, na podlaze a na postelích byla samá krev. I zde byl velký nepořádek. Došlo mi,

že asi někdo hledal peníze a při tom pobil skoro všechny členy švagrovy rodiny…

Synovec Isidor Döllner se svou sestřičkou Annou a služebnou Annou Hofmannovou byli po smrti. Švagr Rudolf s manželkou Žofií a jejich synem Josífkem ještě žili a naříkali bolestí. Měli vážná poranění. Pouze synovec Kašpar a neteř Marie zůstali v pořádku. Kašpar se třásl po celém těle. Zeptal jsem se ho, zdali ví, kdo to udělal. Řekl, že z postele zahlédl v kuchyni nějakého muže v plášti a čepici. Připomínalo mu to uniformu.

Vyběhl jsem ze statku a utíkal domů. Tam jsem zapřáhl bryčku a dojel do Kynžvartu pro obvodního lékaře. Pan doktor se jmenuje Olbert. Na křestní jméno si bohužel nevzpomínám…

Nedlouho poté, co jsme přijeli zpátky na statek, tak dorazila i soudní komise, která začala ohledávat místo činu.

Švagr zemřel ještě na statku chvilku po tom, co přijela sanitka. Bylo to někdy mezi třetí a čtvrtou hodinou odpolední. Mrtvoly odvezli do márnice. Žofii a Josífka do chebské nemocnice.

Můj tchán Hans Döllner si pak přeživší děti vzal k sobě na starost a odstěhoval se na samotu Doyscherhof.

Kolik peněz měl můj švagr Rudolf? Tak to bohužel nevím. Nikdy jsme se o tom pořádně nebavili…

Co přesně v domě schází, tak to vám nepovím.

Jestli jsem u Döllnerů viděl někoho cizího? Ne. I když počkejte! Teď si vzpomínám. Ono už je to pár let nazpátek. Tehdy sloužil u švagra jeden čeledín. Nikdy jsem s ním nemluvil, ale viděl jsem ho asi dvakrát či třikrát, jak vypomáhal na statku. A vždycky se mračil a nikdy ani nepozdravil. Působil na mě tak nějak divně. A navíc tam sloužil velmi krátce. Proto si na něho pamatuju.“